platě poštovnímu úřadu v M., u něhož vybral 280 K, a druhého dne poté poštovnímu úřadu v N., kde vybral 300 K. Při pokusu o dosažení další výplaty u třetího poštovního úřadu byl podvod odhalen a pachatel zadržen.

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným zločinem podvodu podle § 197, § 199, písm. d) tr. zák.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného.

Z důvodů:

S hlediska zmatku podle čís. 10 § 281 tr. ř., vytýká stížnost, že případ neměl býti posuzován podle § 199, písm. d) tr. z., nýbrž podle obecných ustanovení o podvodu, poněvadž vkladní knížka poštovní spořitelny není prý veřejnou listinou. Při vydání vkladní knížky vystupuje prý poštovní úřad nikoli ve své funkci jako pošta, nýbrž jako soukromý bankovní ústav. Výtka je neopodstatněna.

Ze zákona o poštovní spořitelně z 23. září 1930, čís. 143 Sb. z. a n. vysvítá nepochybně veřejnoprávní ráz tohoto ústavu. Podle § 2 je poštovní spořitelna ústavem státním a náleží do oboru poštovní správy. Jejími sběrnami a platebnami jsou poštovní úřady Podle § 39 vstoupila poštovní spořitelna zejména ve všechna práva a povinnosti poštovních úřadů šekových. Podle § 3 ručí za peníze a hodnoty jí svěřené stát. Tím, že státní moc za účelem plnění svých cílů uznala za potřebné zříditi pro to které podnikání svůj vlastní státní ústav, propůjčila činnosti tohoto ústavu povahu veřejnoprávní záležitosti, jeho orgánům povahu orgánů veřejné moci státní a listinám, vydaným tím ústavem podle platných předpisů, povahu listin veřejných. Skutečnost, že pro poštovní spořitelnu platí předpisy o státních podnicích podle zásad obchodního hospodaření (zákon čís. 404/1922 Sb. z. a n.), neubírá poštovní spořitelně onen charakter veřejnoprávní.

Neopodstatněnou zmateční stížnost bylo proto zamítnouti.

Čís. 6315.

Ve výroku rozsudku (§ 260, čís. 1 tr. ř.) nutno pod neplatností uvésti jen přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, které zakládají po zákonu změnu trestní sazby nebo druhu trestu a podmiňují tak určitou trestní sazku (§ 281, čís. 11, §§ 322, 344, čís. 12 tr. ř.).

Přitěžující okolnosti všeobecně označené třeba uvésti jen v rozhodovacích důvodech (§ 270, čís. 5, věta druhá tr. ř.).

Paragraf 2 zákona o maření exekuce (čís. 78/1883 ř. z.), věta prvá, stanoví jednotnou trestní sazbu, rozpadající se ve dva stupně.

Ustanovení § 260, písm. b) tr. zák. neukládá soudu, aby, použije-li ho, sešel pod nejnižší hranici zákonné trestní sazby, nýbrž ponechává to jeho volné úvaze. Není proto zmatkem podle § 281, čís. 11 tr. ř. (vy-

kročení z trestní moci), nesešel-li soud pod nejnižší zákonnou sazbu, ač použil § 260, písm. b) tr. zák.

Zostření trestu je při použití § 260, písm. b) tr. zák. předepsáno i pro případ, že soud nevyměřil trest pod nejnižší zákonnou sazbou.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1939, Zm I 911/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 1 zák. o maření exekuce.

Z důvodů:

S hlediska zmatku podle čís. 3 § 281 tr. ř. vytýká stížnost porušení předpisu § 260, čís. 1 tr. ř., které spatřuje v tom, že rozsudek neuvedl ve výroku přitěžující okolnosti, na jichž podkladě vyměřil obžalovanému trest podle zvýšené sazby § 2 zák. o mař. ex., ač toto zákonné ustanovení činí použití této zvýšené sazby závislým na jsoucnosti přitěžujících okolností. Podle mínění stížnosti nestačí, že prvý soud vypočetl přitěžující okolnosti v důvodech rozsudku, nýbrž bylo prý je uvésti podle § 260, čís. 1 tr. ř., též ve výroku rozsudku.

Výtka je pochybená. O oprávněnosti požadavku stížnosti by mohla býti řeč, kdyby šlo o přitěžující okolnosti v zákoně jmenovitě uvedené, jaké mají na mysli předpisy § 281, čís. 11 tr. ř., §§ 322, 344, čís. 12 tr. ř., které zakládají po zákonu změnu trestní sazby nebo druhu trestu a podmiňují tak vedle znaků trestného činu určitou trestní sazbu.

O tento případ nejde, neboť zákon činí v § 2 zák. o mař. ex. zvýšení trestu závislým na přitěžujících okolnostech označených pouze všeobecně. Tím není utvořena nová sazba trestní, nýbrž tato zvýšená sazba tvoří se základní sazbou sazbu jednotnou, rozpadající se ve dva stupně, při čemž použití vyššího stupně předpokládá, že jsou dány přitěžující okolnosti všeobecně označené. Tyto okolnosti je ve smyslu § 270, čís. 5 tr. ř., věta druhá, uvésti pouze v rozhodovacích důvodech, což se také stalo v souzeném případě, nikoliv též ve výroku.

Jako zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká stěžovatel, že prý soud nesnížil obžalovanému trest pod zákonnou sazbu — a to ani pod spodní hranici vyššího stupně § 2 zák. o mař. ex., tím méně pod dolní hranici vůbec, ač použil ustanovení § 260, písm. b) tr. z., čímž prý je zaviněn vnitřní rozpor rozsudku, neboť prý použití řečeného ustanovení předpokládá snížení trestu pod zákonnou sazbu. Výtka tato poukazuje k provedení zmatku podle čís. 11 § 281 tr. ř. Je však bezdůvodná. Jest výsledkem nesprávného právního náhledu. Snížení stížností postrádané není totiž zákonem předepsáno, nýbrž je ponecháno volné úvaze soudu. Nejde proto o vykročení z trestní moci a tím o zmatek podle čís. 11 § 281 tr. ř.

Zostření trestu (tuhého) vězení podle § 260, písm. b) tr. z., při jehož použití je trest zostřiti podle § 253 tr. z. ve smyslu posled. odstavce § 260 tr. z., podle něhož také prvý soud zostřil vyměřený trest, je přípustné, ba

předepsáno i tehdy, když soud používaje tohoto ustanovení, nesešel pod nejnižší hranici trestní sazby (Sb. n. s. č. 1718). Neobstojí proto ani další výtka zmatku podle čís. 11 § 281 tr. ř.

Čís. 6316.

Ochrana známek (zák. čís. 19/1890 ř. z.).

Ochrany práva k výlučnému používání známky je účasten i ten, kdo si ji dal zapsati, ač jí nezamýšlí používati a neužívá jí.

Majitelem známky je držitel podniku, pro který byla určena.

Zákon o ochraně známek nerozlišuje mezi skutečným a formálním majitelem známky.

Jde o skutkový omyl, vylučující zlý úmysl potřebný k subjektivní skutkové podstatě přečinu podle § 23 zákona o ochraně známek, pokládá-li se pachatel za faktického spolumajitele chráněné známky, oprávněného prodávati zboží opatřené ochrannou známkou soukromého žalobce.

(Rozh. ze dne 1. února 1939, Zm I 409/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 23 zákona o ochraně známek.

Z důvodů:

Zmateční stížnosti lze přisvědčiti, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. především uplatňuje, že ochrany práva k výlučnému používání známek užívá i ten, kdo si dal zapsat známku, aniž měl vůbec úmysl jí používati a po provedeném zápisu ve skutečnosti ji také nepoužívá. Z napadeného rozsudku však nelze vyčísti, že by nalézací soud zastával opačný právní názor a že by snad neshledal v činnosti obžalovanému za vinu kladené skutkovou povahu přečinu podle § 23 zák. o ochr. známek jen proto, že soukromý žalobce sám známek nepoužíval.

Zmateční stížnost má dále pravdu v tom, že podle § 9 zákona právo známkové lpí na podniku. Dovozuje-li však z toho zmateční stížnost, že fysická osoba nemůže vůbec býti nositelem známek a že je proto také nesprávný názor soudu nalézacího, že se obžalovaný mohl považovati za faktického spolumajitele známek, je zřejmě na omylu. Vždyť úplné znění § 9, jejž ostatně stížnost sama správně cituje a který praví, že známkové právo lpí na podniku, pro který je známka určena, že s ním zaniká a že při změně držby přechází na nového držitele, nepřipouští pochybnosti o tom, že majitelem známek je držitel podniku, který však práva na základě zápisu známek mu příslušejícího může užívati jen ve vztahu k podniku, pro který byla známka určena, nikoli ve prospěch jiného pod-